

Az ízléstelenség és giccs dömpingje ellen

Az idei nyár folyamán már harmadik esetben hagyjuk szó nélkül az Országos Filharmónia szegedi rendezvényeit. Kezdetben volt a Feetwarmers-zenekar, később az Ipfai lakodalom, majd végül a Szerelmi ábécé. Szembe kell néznünk a ténnyel, mely szerint ma még sok néző előtt hangsúlyosabb sikere van a művésztől elrugaszkodott zenei stílusoknak, mint a disztíngvált zenének és népszerűbb számukra az olcsó szórakoztatás, mint a gondos művészi produkció. Mégis elnézéssel voltunk, s úgy véltük magunk is: a nyár könnyű szórakoztató programjában egy-egy ilyen este is elmelehet. Nem halálos bűn az a művészet és a kultúra ellen, ha időnként szökhöz jutnak igénytelen, pusztán szórakoztató programok is.

A harmadik eset után azonban megcsömörlik az ember a tömény ízléstelenségtől, megundorodik a kispolgári giccsről és a szórakoztatás hitvány eszközeitől, s kénytelen feltételezni, hogy valahol kihasználják a műsorpolitikai engedékenységet — valahol az ízlésszemből műsorok nagyban »exportálására« rendezkedtek be.

Nem ez az első felszisszenésünk hasonló témakörben. Többször szóváltottuk már, hogy néhány ismert, népszerű és kultúrát előadó művész cégére alatt a leglehetősebb és legostobább műsorokká alakították a vidéki közönséget. Lehet, hogy mindez nem olyan feltűnő a fővárosban, ahol ezer más kulturális fórum ellensúlyozza ezek hatását, de itt Szegeden, ahol szinte ezekre volt utalva a közönség egész nyáron, már valóságos egyeduralomra tettek szert az ilyen rendezvények.

Óriási dobverés

előzte meg országsszerte a dzsesszfesztivált, melynek keretében »megszerencsésített« bennünket a Filharmónia a Feetwarmers zenekarral. Művészi élvezetet nem nyújtottak, csupán arra adtak alkalmat, hogy néhány

kificamodott ízlésű fiatal ember extázisba essen, és egy konferanszié régi butaságokkal lopja a közönség által jól megfizetett időt. Az Ipfai lakodalom látszólagos sikere egy névre épült: Latabár Kálmánra, aki neves művész lévén, nem restelt úszni a ripacséria árjával, s ha kellett, még a darabból is kilépett, a felszínes humorizálás kedvéért.

És legutóbb megjött a Szerelmi ábécé, néhány új ötlettel, Horváth Tivadarral és Kemény Andrásossal — akik nem azonosultak a gusztustalan játéktílussal —, s más neves művészekkel. Egy alkalpban a klasszikus balett és a hastánc, az ízléses zene és Chappy mutatványos zenekara — azaz egy kis takaró és egy zsák korpa. Több dolgot a kultúra szennyesládájából kapartak elő és itt »frissen« feltálták.

Nem árulunk el titkot, ha megmondjuk, hogy hasonló veszély ellen nincs Szegednek biztosítása. Egyelőre úgy tűnik, hogy innen nincs beleszólás abba, kik mit hoznak a színpadokra. Szeged és a vidék »szabad piac« a kultúra vámszedőinek, itt mindent el lehet adni a jószándékú és tájékozatlan közönségnek, mert honnan is tudnánk, hogy mit takar egy-egy gangos cím.

Most, miután a Magyar Szocialista Munkás Párt művelődési politikájának irányelvei között érlelves sorokat olvastunk a kispolgári giccsnek, alkultúrának és szemétké címzeve, különösen felháborító az ilyen műsorok sorozatos terjesztése. S egyáltalán nem hisszük, hogy a központi műsorrendező szervezetnek az volna a missziója, hogy háromszor eladja nekünk Chappyt és elárassza a vidéket silány fércműsorokkal.

A kultúra ezer és ezer tisztességes munkása nem azért fáradozik a közfízlés megszépítésén éveken keresztül, hogy minden szerény eredményét elmossa egy nyáron néhány zavaros hullám.

Tiszteljük a gazdasági szempontokat, de senkinek sem hisszük el, hogy a kultúrát, szórakoztató műsorok érdektelenségbe fulladnak. Maig is emlékeztet a »Jaj, Zsuzsikám« című operett, mely jó ízlést és magas színvonalú művészetet képviselt. A nézőtér sokkal jobban és sokkal ösztönöztebb zúgott az ismétlésekért, s nem túlzás azt mondani, hogy szellemekben, művelődésben is épült valamicskét.

Ez a giccsdömping

már átcsapott a fejünk felett, de a nyári tapasztalat után oda interpellálunk a jóízlésű közönség nevében is, ahol akár adminisztratív úton, akár más eszközökkel végre le tudjuk zárni az alkultúra műsor-mocsarának zsilipjeit.

(mn)

Több fiatalot foglalkoztatnak a szegedi üzemek

A kormány közelmúltban megjelent határozata alapján a szegedi üzemek vállalatvezetői, üzemi tanácsai igyekeznek lehetőséget teremteni ahhoz, hogy fiatalokat foglalkoztathassanak. Eddig a legtöbb fiatal foglalkoztatását a Szalámigyar jelentette be. Harminc 18 éven aluli fiút és leányt szerződött munkára. Az Új-szegedi Kender- Lencsözöböl is jelezte, hogy tíz fiatal tudnak alkalmazni. A tanácsai vállalatoknál most mérlik fel a lehetőségeket. Valamennyi üzemhez a városi tanács munkügyi osztálya közvetíti ki a fiatalokat.

Bevált a gyorskiszolgálási rendszer

Jövő hónapban újabb önkiszolgáló bolt nyílik

Alig néhány hónapja, pontosabban április végén kezdte meg működését városunkban az Elelmiszerkiskereskedelmi Vállalat gyorskiszolgáló boltja. Az emberek azóta megkedvelték, megszerették kereskedelmünk ez új úton haladó boltját. Annyira, hogy gyakran hallani a szomszédos csemegeüzletben, ahol általában nagy a zsúfoltság:

— Átmegyek a gyorskiszolgálóba, nincs se időm, se türelmem itt várni.

A gyorskiszolgáló bolt nagy forgalmat bonyolít le. Nagyobb, mint elődje, a 31-es bolt valaha is lebonyolított. De beszéjének a számok. 1958 első negyedében a régi boltban 838 ezer forint forgalom volt. Az új üzletben a második negyedévben már

1 280 000 forintot forgalmaztak.

Sokan azt mondhatják a hitetlenkedők közül, hogy a nyári időszakban könnyebb volt ilyen nagy forgalmat felmutatni. Eppen ezért nézzük meg a régi bolt múlt évi harmadik negyedévi első hónapjának és az új bolt idei azonos időszakának forgalmát. A régi bolt 270 ezer forintot, az új bolt pedig 551 ezer forintot forgalmat bonyolított le. Ezt a nagy forgalmat természetesen csak a gyors kiszolgálással, több bevétel lehetett elérni. S hogy ez sikerült, azt mi sem bizonyítja jobban, mint az, hogy míg a 31-es boltban naponta ezer, ezerszáz ember fordult meg, a gyorskiszolgáló boltban naponta 2500, sőt szombatoként

háromezer ember is betér

megvásárolni élelmiszer-szükségletét. A nagy forgalom eredményeként e hónapban is — augusztus 20-ig — mintegy 325 ezer forint értékű árut adtak el.

A gyorskiszolgáló bolt meg-

A KUKA szemétszállító autók jelentősen fokozzák Szeged tisztaságát

Néhány nap óta két hatalmas autót lehet látni Szeged utcáin, amint itt, vagy ott »parkíroznak«. Erdekese, különleges kocsik ezek, hasonlókat a múlt esztendőben láttunk Szegeden, de csak mutatóban. A különleges kocsik ezúttal már Szegeden maradnak, mégpedig a Köztisztasági Vállalat tulajdonában és kezelésében. A két kocsi neve KUKA, s Csehszlovákiából érkezett az Építészeti Minisztérium közreműködése útján.

Sok pénzt fizetett ki érte a városi tanács, illetve vállalata, a Köztisztasági Vállalat:

a kocsi darabja 302 ezer forint volt.

A hozzávaló speciális szeméttartályok pedig ezer darab KUKA-tartály-

(ezer darab) darabonként 270 forintot áron készülnek el. A hatalmas kocsik önsúlya 96 métermássa, teherbíróképességük, illetve köbtartalmuk 10 köbméter.

A két kocsi Szegedre jöttével megkérdeztük Ördögh Istvánt, a Köztisztasági Vállalat igazgatóját, hogy hol és mikor kerülnek forgalomba a KUKA-k? Azt a választ kaptuk, hogy

az új kocsikat most járatják be,

s a napokban már le is vizsgáztatják. Üzemeltetésük viszont csak akkor lehetséges, ha megérkeznek a megrendelt tartályok is. Ez azonban egy kicsit még késik, ugyanis két budapesti vállallattal, a MOGÜRT-tel és Csepellel tárgyalnak az ezer darab KUKA-tartály-

ügyében. Most attól a vállaltól rendelik meg a tartályokat, amelyik hamarabb bizonyul szállítóképesnek.

Megtudtuk azt is, hogy a KUKA-k megjelenésével a vállalat egyetlen fedett szemétszállító tehergépkocsija, valamint hasonló munkakört ellátó hét lovaskocsija kizsorul a külváros köves útjaira, a KUKA-k pedig bent

a Belvárosban, a körúton belül

végzik majd napi munkájukat. Hogy a KUKA-kkal a szemétszállítás gyorsabb és olcsóbb lesz-e, arra nem kaptunk határozott feleletet, lévén, hogy a kocsik minden tekintetben újak, a hozzáfűzött remények viszont nagyok. Azt azonban megtudtuk, hogy az új kocsik megjelenése olyan higiéniát jelent a városi szemétszállításban, amely ez ideig ismeretlen volt.

A hozzávaló speciális tartályok zárhatók,

s valósággal olyanok, mint a tejesedények (reméljük, egy kis túlzással mondván, meg is tartják majd később is »tejesedény« mivoltukat.) Az eddig használatos kosarak, pléhdobozok, risszrossz, volt mosófazekak, mindenféle vödörök-csöbrök eltűnnek a házak kapuja elől, s helyüket elfoglalják a speciális szeméttartályok, amelyeket a KUKA-k önműködően magukhoz emelnek, s tartalmukat beöntik a kocsi tartályába.

A Köztisztasági Vállalat egyelőre ezer tartályt rendelt, de most folyik az összeírás, hogy melyik belvárosi házhoz hány tartály szükséges. Valószínű, hogy a tartályok később mint állóeszközök átkerülnek az Ingatlankezelő Vállalat tulajdonába, ezt azonban a két vállalat intézi el egymás közt. A lényeg az, hogy a KUKA-k hamarosan forgalomba kerüljenek; s ezzel bizonyára tisztaság, higiénia szempontjából sokat nyer a város lakossága.

M. T.

Dupla közönség — sokszoros nyeresemény

(Liebmann felv.)

Szerdán elmosta a vihar Szegeden újdonságként ható »Dupla vagy semmi« játékot, de többszörösen kárpotolt az újszerű kezdeményezés első kísérlete helyett a vasárnapi második. A sokan nyertek. Megszokott volt a 10–20 forintos nyeresemény, de akadt olyan pályázó is, aki csak az ötödik kérdés, azaz 160 forint után hagyta abba a további kifizetést.

A nyertesek együttesen közel ezer forintot kaptak kéz-

hez, dicsérve a játék életrehozását. Különben sok érdekes kérdés hangzott el — nagyobb részét helyismereti és az általános műveltséghez tartozó témákból, s a feleletek során tapasztalatokat is leszárhettek: a nyugodt gondolkodás fél siker; a közönség ságása pedig zavarja a pályázókat.

Értesülésünk szerint a játékot sok érdekes mozzanattal nagyobb mérethben is megrendezik majd Szegeden.

Nem lehetne sáncolással megakadályozni a deszki és kűbekházi belvízkárokat?

Hozzászólás a Délmagyarország cikkéhez

Augusztus 16-án számolt be a Délmagyarország arról a nagy jelentőségű belvízelhárító munkáról, amelyet Kűbekháza, Deszk határában, a Vízügyi Igazgatóság irányításával megkezdtek. Ez az írás felkeltette nemcsak a kűbekháziak és a deszkiek, hanem a környező községek dolgozó parasztjainak, sőt több szakembernek figyelmét is. Szalai László elküldte szerkesztőségünk részére észrevételeit azzal, hogy közülük az illetékesekkel.

A csatornaépítéshez szükséges színvonalas térkép alapján, a szintkülönbségek ismeretében — írja Szalai László — meggondolandó, hogy a belvizek okozta károk nem gátolhatók-e meg célszerűbb és hatásosabban a szóban forgó területek sáncolásával, ami lehetővé teszi, hogy az amúgy is kevés csapadék mind a kultúr- növények rendelkezésére állva a termést növelje.

Tudomásom szerint a káros belvíz helyben képződik, nem kívülről kerül oda, hanem a sokszor szabadszemmel sem látható terepgegyenlenségek folytán a magasabb helyekről a mélyebb helyre folyva, ott valóban károsan sok vizet eredményez. Ha sáncolással a magasabb helyekről való vízelvezést — és ezzel együtt a velejáró talajeróziót — megakadályozzák, káros belvíz

nem keletkezik, hanem a leesezt csapadékvíz helyben szivárogo be a talajba.

A továbbiakban példát sorol fel Kűnd Ede professzor tapasztalataiból és idég egyik művéből: »Eddig irigyeltük a 900 milliméteres évi csapadéku országokat nagy terméseikért és a csapadék nagy részét költséges csatornákkal és szivattyúzással juttatjuk a folyókba, a talaj legértékesebb alkotó részével együtt. A csapadék nagy része nem termelt, csak pusztított«.

Érdemes lenne Kűnd Ede professzortól, aki jelenleg a Gépésierleti Kutatóintézet munkatársa, tanácsot kérni, hogy a kűbekházi és a deszki belvízkárok sáncolással kiküszöbölhetők-e? A sáncolás ugyanis elsősorban lejtős területek erozió elleni megvédésére szolgál, de sík vidéken is jó szolgálatot tehet annál is inkább, mert teljesen sík terület (vízszintes fekvésű) nincs. Kisebbszámú (szabad szemmel sokszor észre sem vehető) terphullámok mindenütt vannak. Szakítsunk végre azzal a meggyőződésedett régi felfogással, hogy a belvíz ellen csak csatornázással lehet védekezni. A sáncolás nem drága beruházás. Kűnd professzor egyik, néhány hónapja megjelent cikke szerint a katasztrális holdankénti költség nem kerül többbe, mint a mélyszántás.